

STSJ de Catalunya de 26 d'octubre de 2006, recurs 1571/2003

Separació del servei mitjançant expedient disciplinari (accés al text de la sentència)

El Tribunal estima que fou correcta la imposició d'una sanció de separació del servei a un funcionari per la comissió d'una infracció de caràcter molt greu consistent en abandonament del servei: el funcionari fou donat d'alta mèdica per incompareixença el 6 de març. El 28 d'abril es presenta a la inspecció mèdica i lliura l'imprès d'alta a l'Ajuntament. El 31 d'octubre torna a faltar al servei.

Els arguments del Tribunal es refereixen a tres aspectes fonamentals en la tramitació i resolució d'expedients disciplinaris: la tipificació, la prova i la proporcionalitat de la sanció imposada.

- En primer lloc, i **pel que fa a la tipificació de la conducta d'abandonament del servei, es defineix com aquella conducta per la qual un funcionari conscientment i deliberadament deixa d'assistir al seu lloc de treball i al compliment de les seves funcions. Per tant és un comportament que tan pot derivar-se de fets objectius com de la voluntat manifestada pel funcionari.** Els fets objectius són la incompareixença de manera prolongada, i no només alguns dies, provocant un dany o perjudici a la causa pública, fets dels quals es dedueix la voluntat de ruptura del funcionari amb la relació de servei que l'uneix amb l'Administració pública.
- En segon lloc, **sobre el període de prova**, el Tribunal argumenta que **el fet que no hi hagi hagut període probatori durant la tramitació de l'expedient disciplinari no en comporta necessàriament la nul·litat**, si no s'ha produït indefensió, **atès que l'obertura d'aquell període és potestativa**: l'ha de sol·licitar l'interessat o acordar-lo d'ofici l'instructor en funció de la rellevància o la prova dels fets objectius que ja consten acreditats a l'expedient disciplinari.
- Finalment, **el principi de proporcionalitat exigeix que qualsevol actuació dels poders públics restrictiva de drets respongui a criteris de necessitat i adequació al fi perseguit**, de manera que existeixi una deguda adequació entre la gravetat del fet constitutiu de la infracció i la sanció aplicada (art. 131 de la *Ley 30/1992, de 26 de noviembre, del Régimen jurídico de las administraciones públicas y del procedimiento administrativo común*). L'exercici de la discrecionalitat administrativa en la graduació de la sanció s'ha d'ajustar necessàriament a aquest principi.

Per comprovar si una mesura restrictiva d'un dret supera el judici de proporcionalitat és necessari constatar si compleix les tres condicions següents:

- Si és susceptible d'aconseguir l'objectiu proposat (judici d'idoneïtat).
- Si és necessària, en tant que no existeix cap mesura més moderada per aconseguir aquell propòsit amb igual eficàcia (judici de necessitat).
- Si és ponderada i equilibrada, en tant que se'n deriven més avantatges i beneficis per l'interès general que perjudicis sobre altres béns o valors en conflicte (judici de proporcionalitat en sentit estricte).